

คำวินิจฉัยของ นายจิระ บุญพจนสุนทร ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๔๘/๒๕๕๕

วันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๕

เรื่อง ขอให้วินิจฉัยว่าประมวลรัษฎากร มาตรา ๕๗ ตี และมาตรา ๕๗ เบญจ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๘๐

กรณีสืบเนื่องจากเจ้าพนักงานประเมินของกรมสรรพากรมีหนังสือแจ้งภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา เลขที่ ๕๑๑๑๐๕๐/๑/๑๐๑๒๑๗ และ ๕๑๑๑๐๕๐/๑/๑๐๑๒๒๘ ลงวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๒ และลงวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๒ ประเมินภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาให้ นายราเชนทร์ เรืองทวีป ซึ่งต่อไปจะเรียกว่าผู้ร้องเสียภาษีเงินได้ประจำปี ๒๕๕๐ และปี ๒๕๓๕ เพิ่มรวมเป็นเงิน ๑๑๒,๖๖๓ บาท และ ๓๗,๓๑๕ บาท ตามลำดับ โดยอ้างเหตุว่าผู้ร้องต้องนำเงินได้พึงประเมินของภริยา ซึ่งมีเงินได้พึงประเมินตามประมวลรัษฎากร มาตรา ๔๐ (๑) ที่ประสงค์แยกยื่นแบบแสดงรายการมารวมเป็นเงินได้ของผู้ร้องด้วย ผู้ร้องอุทธรณ์คัดค้านการประเมินต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ของกรมสรรพากร คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์พิจารณาแล้วให้ยกอุทธรณ์ของผู้ร้อง โดยให้เหตุผลว่าผู้ร้องเป็นสามี มีหน้าที่ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา (ภ.ง.ด. ๕๐) โดยนำเงินได้พึงประเมินของภริยา ซึ่งมีเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๔๐ (๑) ที่ประสงค์แยกยื่นแบบแสดงรายการมารวมเป็นเงินได้ของผู้ร้องด้วย โดยยืนยันให้ผู้ร้องเสียภาษีและเงินเพิ่มทั้งสองฉบับรวม ๑๒๕,๐๑๕.๕๐ บาท ปราบกฎหมายตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ลงวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๒ เลขที่ สป. ๑/๐๓/๒๕๕๒ และ สป. ๑/๐๔/๒๕๕๒

ผู้ร้องฟ้องกรมสรรพากรต่อศาลภาษีอากรกลาง ขอให้เพิกถอนการประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าว โดยอ้างว่าประมวลรัษฎากร มาตรา ๕๗ ตี และมาตรา ๕๗ เบญจ ที่ใช้บังคับแก่ผู้ร้องขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๘๐ เพราะเป็นกฎหมายที่เลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม ทำให้ผู้ร้องหรือภริยาผู้ร้องต้องเสียภาษีสูงขึ้น ทั้งการแยกยื่นเฉพาะส่วนที่เป็นเงินได้พึงประเมินตามประมวลรัษฎากร มาตรา ๔๐ (๑) ก็ให้สิทธิเฉพาะฝ่ายภริยาเท่านั้น เป็นการขัดขวางต่อการเสริมสร้างและพัฒนาความเป็นปึกแผ่นของสถาบันครอบครัวและเป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคลตามที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ด้วย

กรมสรรพากรให้การว่า การประเมินและการวินิจฉัยอุทธรณ์ของกรมสรรพากรชอบแล้ว และประมวลรัษฎากร มาตรา ๕๗ ตี และมาตรา ๕๗ เบญจ ไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ ตามที่ผู้ร้องกล่าวอ้าง ขอให้พิพากษายกฟ้องของผู้ร้อง ความโดยละเอียดปรากฏตามคำให้การของกรมสรรพากร

ศาลฎีกาชั้นอุทธรณ์เห็นว่า มีกรณีโต้แย้งว่ามีปัญหาการขัดต่อรัฐธรรมนูญดังกล่าว จึงขอให้กระทรวงยุติธรรมส่งข้อโต้แย้งของผู้ร้องมาเพื่อศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๕

บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

“มาตรา ๒๕ การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็นเท่านั้น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้

กฎหมายตามวรรคหนึ่งต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปและไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ทั้งต้องระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายนั้นด้วย

บทบัญญัติวรรคหนึ่งและวรรคสองให้นำมาใช้บังคับกับกฎหรือข้อบังคับที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายด้วยโดยอนุโลม”

“มาตรา ๓๐ บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน

การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ จะกระทำมิได้

มาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิและเสรีภาพได้ เช่นเดียวกับบุคคลอื่น ย่อมไม่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามวรรคสาม”

“มาตรา ๘๐ รัฐต้องคุ้มครองและพัฒนาเด็กและเยาวชน ส่งเสริมความเสมอภาคของหญิงและชาย เสริมสร้างและพัฒนาความเป็นปึกแผ่นของครอบครัว และความเข้มแข็งของชุมชน

รัฐต้องสงเคราะห์คนชรา ผู้ยากไร้ ผู้พิการหรือทุพพลภาพและผู้ด้อยโอกาสให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีและพึ่งตนเองได้”

ประมวลรัษฎากร

“มาตรา ๕๗ ตริ ในการเก็บภาษีเงินได้จากสามีและภริยานั้นถ้าสามีและภริยาอยู่ร่วมกันตลอดปี ภาษีที่ล่วงมาแล้ว ให้ถือเอาเงินได้พึงประเมินของภริยาเป็นเงินได้ของสามี และให้สามีมีหน้าที่และความรับผิดชอบ ในการยื่นรายการและเสียภาษี แต่ถ้าภาษีค้างชำระและภริยาได้รับแจ้งล่วงหน้าไม่น้อยกว่า ๗ วันแล้ว ให้ภริยาร่วมรับผิดชอบในการเสียภาษีที่ค้างชำระนั้นด้วย

ถ้าสามีหรือภริยามีความประสงค์จะยื่นรายการแยกกัน ก็ให้ทำได้โดยแจ้งให้เจ้าพนักงานประเมินทราบ ภายในเวลาซึ่งกำหนดให้ยื่นรายการ แต่การแยกกันยื่นรายการนั้น ไม่ทำให้ภาษีที่ต้องเสียเปลี่ยนแปลง อย่างไม่

ถ้าเห็นสมควร เจ้าพนักงานประเมินอาจแบ่งภาษีออกตามส่วนของเงินได้พึงประเมินที่สามีและ ภริยาแต่ละฝ่ายได้รับ และแจ้งให้สามีและภริยาเสียภาษีเป็นคนละส่วนก็ได้ แต่ถ้าภาษีส่วนของฝ่ายใด ค้างชำระ และอีกฝ่ายหนึ่งได้รับแจ้งล่วงหน้าไม่น้อยกว่า ๗ วันแล้ว ให้อีกฝ่ายหนึ่งนั้นร่วมรับผิดชอบ ในการเสียภาษีที่ค้างชำระนั้นด้วย

การที่สามีภริยาอยู่ต่างท้องที่กัน หรือต่างคนต่างอยู่เป็นครั้งคราวยังคงถือว่าอยู่ร่วมกัน”

“มาตรา ๕๗ เบญจ ถ้าภริยามีเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๔๐ (๑) ในปีภาษีที่ล่วงมาแล้ว ไม่ว่าจะจะมีเงินได้พึงประเมินอื่นด้วยหรือไม่ ภริยาจะแยกยื่นรายการและเสียภาษีต่างหากจากสามีเฉพาะส่วน ที่เป็นเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๔๐ (๑) โดยมีให้ถือว่าเป็นเงินได้ของสามีตามมาตรา ๕๗ ตริ ก็ได้

ในกรณีที่ภริยาแยกยื่นรายการตามวรรคหนึ่ง ให้สามีและภริยาต่างฝ่ายต่างหักลดหย่อนได้ดังนี้

- (๑) สำหรับผู้มีเงินได้ตามมาตรา ๔๗ (๑) (ก)
- (๒) สำหรับบุตรที่หักลดหย่อนได้ตามอัตราที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔๗ (๑) (ก) และ (ข) คนละกึ่งหนึ่ง

(๓) สำหรับเบี้ยประกันภัยตามมาตรา ๔๗ (๑) (ง) วรรคหนึ่ง

(๔) สำหรับเงินสมทบที่ผู้ประกันตนจ่ายเข้ากองทุนประกันสังคมตามมาตรา ๔๗ (๑) (ฉ)

(๕) สำหรับเงินสะสมที่จ่ายเข้ากองทุนสำรองเลี้ยงชีพตามมาตรา ๔๗ (๑) (ช)

(๖) สำหรับดอกเบี้ยเงินกู้ยืมตามมาตรา ๔๗ (๑) (ซ) กึ่งหนึ่ง

(๗) สำหรับเงินบริจาคส่วนของตนตามมาตรา ๔๗ (๗)

ในกรณีผู้มีเงินได้มิได้เป็นผู้อยู่ในประเทศไทย การหักลดหย่อนตาม (๒) ให้หักได้เฉพาะบุตรที่อยู่ในประเทศไทย

ถ้าสามีและภริยามีเงินได้พึงประเมินในปีภาษีที่ล่วงมาแล้วเฉพาะตามมาตรา ๕๐ (๑) ประเภทเดียวกันไม่เกินจำนวนตามมาตรา ๕๖ (๔) ไม่ว่าจะแต่ละฝ่ายจะมีเงินได้เป็นจำนวนเท่าใดสามีและภริยาไม่ต้องยื่นรายการเงินได้พึงประเมิน”

“มาตรา ๕๘ เงินได้พึงประเมินต้องเสียภาษีเงินได้ดังต่อไปนี้

(๑) เงินได้พึงประเมินเมื่อได้หักตามมาตรา ๔๒ ทวิ ถึงมาตรา ๔๗ หรือมาตรา ๕๗ เบื้องแล้วเหลือเท่าใดเป็นเงินได้สุทธิ ต้องเสียภาษีในอัตราที่กำหนดในบัญชีอัตราภาษีเงินได้ท้ายหมวดนี้

ฯลฯ”

บัญชีอัตราภาษีเงินได้			
สำหรับบุคคลธรรมดา			
“เงินได้สุทธิส่วนที่ไม่เกิน	๕๐,๐๐๐ บาทแรก		ยกเว้น
เงินได้สุทธิส่วนที่เกิน	๕๐,๐๐๐ บาท		
แต่ไม่เกิน	๑๐๐,๐๐๐ บาท		ร้อยละ ๕
(แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกฤษฎีกา ฉบับที่ ๓๕๒ พ.ศ. ๒๕๔๒ ใช้บังคับตั้งแต่ ๑ ม.ค. ๒๕๔๒ เป็นต้นไป)			
เงินได้สุทธิส่วนที่เกิน	๑๐๐,๐๐๐ บาท		
แต่ไม่เกิน	๕๐๐,๐๐๐ บาท		ร้อยละ ๑๐
เงินได้สุทธิส่วนที่เกิน	๕๐๐,๐๐๐ บาท		
แต่ไม่เกิน	๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท		ร้อยละ ๒๐
เงินได้สุทธิส่วนที่เกิน	๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท		
แต่ไม่เกิน	๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท		ร้อยละ ๓๐
เงินได้สุทธิส่วนที่เกิน	๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท		ร้อยละ ๓๗”
(พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๒๖ ใช้บังคับสำหรับเงินได้ปีภาษี ๒๕๓๕ เป็นต้นไป)			

หมายเหตุ ก่อนปี ๒๕๕๒ เงินได้สุทธิ ๕๐,๐๐๐ แรกไม่ได้รับการยกเว้น ปรากฏตามบัญชีดังนี้

บัญชีอัตราภาษีเงินได้		
“สำหรับบุคคลธรรมดา		
เงินได้สุทธิไม่เกิน	๑๐๐,๐๐๐ บาท	ร้อยละ ๕
เงินได้สุทธิส่วนที่เกิน	๑๐๐,๐๐๐ บาท	
แต่ไม่เกิน	๕๐๐,๐๐๐ บาท	ร้อยละ ๑๐
เงินได้สุทธิส่วนที่เกิน	๕๐๐,๐๐๐ บาท	
แต่ไม่เกิน	๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท	ร้อยละ ๒๐
เงินได้สุทธิส่วนที่เกิน	๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
แต่ไม่เกิน	๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท	ร้อยละ ๓๐
เงินได้สุทธิส่วนที่เกิน	๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท	ร้อยละ ๓๗”
(พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๒๖ ใช้บังคับสำหรับเงินได้พึงประเมินประจำปีภาษี พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นต้นไป)		

พิเคราะห์แล้วในเบื้องต้นเห็นสมควรให้ความย้อนหลังถึงความสัมพันธ์ระหว่างสามีภริยาก่อนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ ๕ ว่าด้วยครอบครัว ฉบับปี ๒๕๓๗ ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๗ ได้บัญญัติในเรื่องความสัมพันธ์แห่งสามีและภริยาไว้หลายประการ ในที่นี้จะขอยกตัวอย่างมาเพียงบางประการ เช่น

“มาตรา ๑๔๕๔ สามีเป็นหัวหน้าครอบครัว เป็นผู้เลือกที่อยู่ และเป็นผู้อำนวยความสะดวกอุปการะเลี้ยงดู”

“มาตรา ๑๔๖๘ สามีเป็นผู้จัดการสินบริคณห์ เว้นแต่ในสัญญาก่อนสมรสจะได้กำหนดให้ภริยาเป็นผู้จัดการหรือให้จัดการร่วมกัน”

“มาตรา ๑๔๗๓ นอกจากจะมีสัญญาก่อนสมรสไว้เป็นอย่างอื่น สามีมีอำนาจจำหน่ายสินบริคณห์ได้ แต่ในกรณีต่อไปนี้ สามีต้องรับความยินยอมของภริยาเสียก่อน คือ

(๑) สินเดิมของภริยา

(๒) ให้โดยมีค่าตอบแทนซึ่งสินสมรสอย่างใดที่ภริยาได้มาโดยทางยกให้หรือพินัยกรรม

(๓) ให้โดยเสน่หา เว้นแต่การให้ตามสมควรในทางศีลธรรมอันดี หรือในทางสมาคม”

จะเห็นได้ว่าตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ดังกล่าวได้ยกให้สามีเป็นหัวหน้าคู่ครอง มีอำนาจเด็ดขาดเกือบทุกกรณี แม้การจัดการและจำหน่ายสินบริคณห์ก็กระทำได้โดยลำพัง เว้นแต่บางกรณีเท่านั้นที่ต้องได้รับความยินยอมจากภริยาเสียก่อน เช่นที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๕๗๓ วรรคสอง ฉะนั้นจึงมีเหตุผลที่ให้ฟังได้ว่าประมวลรัษฎากร ซึ่งบัญญัติและประกาศใช้บังคับ เมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๒ โดยเฉพาะมาตรา ๕๗ ตี และมาตรา ๕๗ เบญจ ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่ปีภาษี ๒๕๕๐ และปีภาษี ๒๕๓๕ ได้กำหนดให้ฝ่ายสามีเป็นผู้มีหน้าที่และความรับผิดชอบในการยื่นรายการและเสียภาษี โดยให้ถือเอาเงินได้พึงประเมินของภริยาเป็นเงินได้ของสามีด้วย เพราะสามีเป็นผู้มีสิทธิและมีอำนาจเด็ดขาดในเกือบทุกกรณี โดยเชื่อว่าการร่างประมวลรัษฎากรดังกล่าวขึ้นก็โดยอาศัยประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ฉบับดังกล่าวเป็นพื้นฐาน

แต่บัดนี้ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ ๕ ว่าด้วยครอบครัว ฉบับปี ๒๕๗๓ ได้ถูกยกเลิกและตรวจชำระขึ้นใหม่เมื่อปี ๒๕๖๕ คือ ฉบับที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันนี้ ที่สำคัญได้ยกเลิกในเรื่องความเป็นหัวหน้าคู่ครองของสามี ยกเลิกอำนาจในเรื่องอำนาจจัดการและจำหน่ายทรัพย์สินของสามีที่เคยมีอยู่เดิมจนหมดสิ้น ทุกสิ่งทุกอย่างเท่าเทียมกัน มีความเสมอกันตามกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่ตรวจชำระขึ้นใหม่อย่างเท่าเทียมกัน แต่ประมวลรัษฎากรก็หาได้ปรับปรุงให้สอดคล้องกับประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ฉบับใหม่ดังกล่าวตามสภาพของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปแต่อย่างใดไม่

ต่อไปจะได้พิจารณาถึงประเด็นที่เป็นปัญหา พิเคราะห์แล้วโดยหลักการ บุคคลธรรมดาผู้มีเงินได้สุทธิเท่านั้นที่ต้องเสียภาษีเงินได้ตามอัตราที่กำหนดไว้ในบัญชีในปีก่อนปีภาษีที่ล่วงมา ดังที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๕ และประมวลรัษฎากร มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง (๑) และมาตรา ๕๖ ประกอบด้วยบัญชีอัตราภาษีเงินได้ สำหรับบุคคลธรรมดาทั่วยหมวด ๓ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งเป็นเรื่องส่วนบุคคลแต่ละคนโดยแท้

การที่ประมวลรัษฎากร มาตรา ๕๗ ตี บัญญัติให้เอาเงินได้พึงประเมินของภริยาเป็นเงินได้ของสามีและให้สามีมีหน้าที่และความรับผิดชอบในการยื่นรายการและเสียภาษี เป็นการบัญญัติให้เพิ่มภาระให้ฝ่ายสามีต้องเสียภาษีมากขึ้น ทั้งอาจเป็นผลให้สามีต้องเสียภาษีแบบก้าวหน้าเพิ่มขึ้นหลายชั้น หลายระดับ ดังปรากฏตาม “บัญชีอัตราภาษีเงินได้ สำหรับบุคคลธรรมดา” ที่ได้แสดงไว้ข้างต้น ทั้งนี้โดยเนื้อแท้แล้วเป็นหน้าที่โดยตรงของผู้มีเงินได้สุทธิต้องรับผิดชอบ และการที่ประมวลรัษฎากร มาตรา ๕๗ เบญจ บัญญัติให้สิทธิเฉพาะฝ่ายภริยาเท่านั้นที่สามารถแยกยื่นรายการและเสียภาษีเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๔๐ (๑) โดยที่ฝ่ายสามีไม่มีสิทธิกระทำการในลักษณะดังกล่าวได้ เว้นแต่จะได้อนุญาตจากเจ้าพนักงานประเมิน

ตามมาตรา ๕๗ ตี ๑ วรรคสอง ซึ่งโดยปกติเจ้าพนักงานประเมินจะใช้ดุลยพินิจไม่อนุญาต ปรากฏตามข้อเท็จจริงในคำพิพากษาฎีกาที่ ๒๓๓๕/๒๕๒๖ เห็นว่า บทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากรทั้งสองมาตรา เฉพาะส่วนที่พิจารณามาดังกล่าว มีผลเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมโดยเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องเพศและสถานะความเป็นสามีภริยาของบุคคลทั้งเป็นการไม่ให้ความเสมอภาคในกฎหมาย ตลอดจนให้ความคุ้มครองทางกฎหมายไม่เท่าเทียมกันระหว่างชายและหญิง ซึ่งขัดแย้งกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐

ส่วนที่ได้แย้งว่าประมวลรัษฎากร มาตรา ๕๗ ตี ๑ และมาตรา ๕๗ เบญจ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๘๐ ด้วยนั้นเห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ เป็นเรื่องจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ กรณีคดีนี้ไม่เกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ ส่วนที่อ้างว่าไม่เป็นการเสริมสร้างและพัฒนาความเป็นปึกแผ่นของครอบครัวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๐ นั้น เห็นว่าข้อโต้แย้งส่วนนี้ไกลกว่าเหตุ ถือไม่ได้ว่าขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ

อาศัยเหตุดังได้พิจารณามา จึงวินิจฉัยว่า ประมวลรัษฎากร มาตรา ๕๗ ตี ๑ วรรคหนึ่ง เฉพาะข้อความที่ว่า “ให้ถือเอาเงินได้พึงประเมินของภริยาเป็นเงินได้ของสามีและให้สามีมีหน้าที่และความรับผิดชอบในการยื่นรายการและเสียภาษี” และมาตรา ๕๗ เบญจ วรรคหนึ่ง เฉพาะข้อความ ที่ว่า “ภริยาจะแยกยื่นรายการและเสียภาษีต่างหากจากสามีเฉพาะส่วนที่เป็นเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๕๐ (๑) ฯลฯ ก็ได้” ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐

นายจิระ บุญพจนสุนทร

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ